

at alle skal være satte i Skat, og der staaer heller ikke, at alle skal have betalt Skat, men der staaer, at naar de er satte i Skat, skal de have betalt den, saa at de ikke staaer i Restance med mere end et halvt Aars Skat. Jeg kan altsaa desværre ikke en Gang være enig med Hr. Jensen-Sønderup paa det ene Punkt, paa hvilket han gav mig sin Tilslutning. Hvis det ærede Medlem, som han sagde, vil bruge de Bestemmelser, der passer ham, paa Vælgermøderne, saa skal han ikke bruge denne, thi hans Opfattelse af den beror paa en Løsefejl.

Til Hr. Sven skal jeg sige, at det undrede mig ikke at høre ham udtale, at han saa paa Sagen paa samme Maade som Indenrigsministeren og Hr. Jensen-Sønderup. Det er snart vanskeligt at finde en Ordfører for det konservative Parti, som ser gennem andre Brillen end dem, Ministeriet har anvist, og for saa vidt blev jeg altsaa ikke forundret ved at høre det ærede Medlems Udtalelser; men det forbavtede mig ganske vist noget, at han var saa bange for Valgrets alderens Nedsættelse. Det ærede Medlem hævdede, at jeg ikke kunde anføre noget Argument for Valgrets alderens Nedsættelse. De mange unge Rigsdagsmænd, som er kommet ind i Folketinget ved det sidste Valg, kunde dog være et Argument for, at Ungdommen her i Landet meget vel kan have Interesser, og jeg vil antage, at ogsaa den konservative Ungdom kan have Interesse af at pleje de kommunale og politiske Spørgsmaal og være med til at fremme den Slags Sager. Det forekommer mig, at det er udmærket at vise Ungdommen Tillid, naar man vil have den til at gøre et Stykke Arbejde; Tillid fremmer Ansvarfølelsen. Det gjorde den ikke, sagde det ærede Medlem. Jeg tror dog, at han maa give mig Ret paa dette Punkt. Hvis man viser Ungdommen og Befolkningen Mistillid; vil det upaatvivlelig føre til, at den ikke arbejder godt og sikkert med de Sager, den skal arbejde med, og saa naar vi ikke de gode Resultater, vi skulde naa. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlems Argumenter ikke var særlig holdbare. Det turde netop være nødvendigt, at vi faar vore kommunale, offentlige Forhold bygget saaledes, at Ungdommen, alle de, der er kommet til Skels Aar og Alder og virkelig har Interesse for offentlige Sager, ogsaa faar Lov til at være med til at behandle dem.

Naar det dernæst er blevet udtalt, jeg tror baade af Hr. Jensen-Sønderup og af Hr. Sven, at jeg i min Forelæggelsestale

havde sagt, at den kommunale Valgret skulde indtræde tidligere end den politiske, saa er dette ikke ganske rigtigt. Jeg sagde, at der hidtil havde været Enighed om, at den kommunale Valgret maatte indtræde noget tidligere end den politiske. Det har der aabenbart været, siden man har fastsat den politiske Valgret til 30 Aars Alderen og den kommunale til 25. Aars Alderen. Men i min Udtalelse ligger ikke, at jeg mener, at man altid skal have den kommunale Valgrets alder lavere end den politiske. Jeg sagde kun, at saadan havde det hidtil været, og at de, der maatte mene, at man ikke kan nedsætte den politiske Valgret længere end til 25 Aar, derfor godt kunde være med til at nedsætte den kommunale Valgret til 21 Aars Alderen. Dette var Meningen med min Tale. Har jeg udtrykt mig utydeligt, beklager jeg det; men jeg tror, at de Herrer ved fornuftig Læsning vil finde ud af, at dette har været min Mening. — Jeg takker i øvrigt de Herrer, fordi de vil gaa med til en Udvalgsbehandling af Forslaget, og jeg haaber, at vi derigennem kan fremskaffe Oplysninger, der kan overbevise de Herrer og dette Ting om, at vi skal arbejde videre med Sagen og have den gennemført inden Valget i 1921.

H. P. Hansen (Randers Amt): Jeg kan ikke lade denne Forhandling slutte uden at sige et Par Ord til de Partier, der ikke med særlig Velvillie har taget imod dette Lovforslag. Selv om man, som den højt-ærede Minister og Hr. Jensen-Sønderup, vil finde, at Tidspunktet ikke i Øjeblikket er særlig egnet til at begynde en omfattende Revision af hele dette Spørgsmaal, synes jeg, at man bør tage i Betragtning, at der i den nugældende Lov findes Bestemmelser, som maa erkendes at være i høj Grad uretfærdige, og som der ikke er Anledning til at tage med den Overlegenhed paa, som man har gjort fra de Herrer Side.

Det gælder navnlig Spørgsmaalet om Opholdsbestemmelsen. Hr. Jensen-Sønderup udtalte sig meget overlegent om det. Han gjorde en Bemærkning, som var rigtig, idet han sagde, at Arbejderne ikke var et flygtigt Folkefærd, men et Folkefærd, der i saa høj Grad som muligt søgte at holde sig til den Kommune, hvori de havde Bopæl, Ophold og Hjemstedsret. Naar desuagtet Arbejderne i højere Grad end andre Samfundsklasser lider under denne Opholdsbestemmelse, er det imidlertid, fordi de i højere Grad end andre af Hensyn til deres